

॥११८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ पावनानां पवनानां वनाशानां जलक्षणां ॥२४॥ २५॥ २६॥ २७॥ प्रपद्यप्रपन्नोभव ॥२८॥ २९॥ ३०॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥ दुर्विज्ञेयः शास्त्रतोपि ज्ञातुमशक्यः दुराधारः शास्त्रात् ज्ञातोपि मनसि धर्तुमशक्यः दुराबाधः प्रियमाणोऽपि लयविशेषादिविज्ञेयः संकटः यतो दुरंतकः दुष्टानि जंतकानि बंधकानि यस्मिन् विद्याभावेऽपि दुर्ग्राह्यः दि

॥२०॥

१३

पित्राहं यज्ञकाले हि नीतो ज्ञाति कुलं महत् ॥ तत्र साक्षरते देवी दिव्या गौः सरनं दिनी ॥१८॥ तस्याहं तस्यः पीत्वारसेन ह्यमृतोपमं ॥ ज्ञात्वा क्षीरगुणां श्रैव उपलभ्य हि संभवं ॥१९॥ स च पिष्टरसस्तातन मे प्रीतिमुपाबहत् ॥ ततो ह मब्रुवं बाल्या ज्जननी मात्मनस्तदा ॥२०॥ नेदं क्षीरोदनं मातर्यस्त्वं मे दत्तवत्यसि ॥ ततो मामब्रवीन्माता दुःखशोकसमन्विता ॥२१॥ पुत्रस्नेहात्परिष्वज्य मूर्ध्नि चाग्रायमाधव ॥ कुतः क्षीरोदनं वत्स मुनीनां भावितात्मनां ॥२२॥ वने निवसतां नित्यं कंदमूलफलाशिनानां ॥ आस्थितानां नदीं दिव्यां बालखिल्येर्निषेवितां ॥२३॥ कुतः क्षीरं वनस्थानां मुनीनां गिरिवासिनां ॥ पावनानां वनाशानां वनाश्रमनिवासिनां ॥२४॥ ग्राम्याहारनिवृत्तानां मारण्यफलभोजिनां ॥ नास्ति पुत्रपयोरण्ये सरभी गोत्रवर्जिते ॥ नदीगह्वरशैलेषु तीर्थेषु विविधेषु च ॥ तपसा जपनित्यानां शिवेन परमा गतिः ॥२६॥ अप्रसाद्य विरूपाक्षं वरदं स्थाणुमव्ययं ॥ कुतः क्षीरोदनं वत्स सरवानिवसनानि च ॥२७॥ तं प्रपद्य सदा वत्स सर्वभावेन शंकरं ॥ तस्य सादाश्च कामेभ्यः फलं प्राप्स्यसि पुत्रक ॥२८॥ जनन्यास्तद्वचः श्रुत्वा तदा प्रभृतिशत्रुहन् ॥ प्रांजलिः प्रणतो भूत्वा इदं बामचोदयं ॥२९॥ कोयमंब महादेवः सकथंच प्रसीदति ॥ कुत्र वा वसते देवो द्रष्टव्यो वा कथंचन ३० तुष्यते वा कथं शर्वोरूपं तस्य च कीदृशं ॥ कथं ज्ञेयः प्रसन्नो वा दर्शयेज्जननीमम ॥३१॥ एवमुक्ता तदा कृष्णमाता मे सतवत्सला ॥ मूर्धन्याग्राय गोविंदसबाष्पाकुललोचना ॥३२॥ प्रमार्जंती च गात्राणि मम चैव मधुसूदन ॥ देव्यमालं व्यजननी इदमाह सरोत्तम ॥३३॥ अंबोवाच दुर्विज्ञेयो महादेवो दुराधारो दुरंतकः ॥ दुराबाधश्च दुर्ग्राह्यो दुर्दृश्यो ह्यकृतात्मभिः ॥३४॥ यस्य रूपाण्यनेकानि प्रचदंति मनीषिणः ॥ स्थानानि च विचित्राणि प्रसादाश्चाप्यनेकशः ॥३५॥ को हितत्वेन तद्देवदृशस्य चरितं श्रुभं ॥ कृतवान्या निरूपाणि देवदेवः पुरा किल ॥ क्रीडते च तथा शर्वः प्रसीदति यथा च वै ॥३६॥ हृदि स्थः सर्वभूतानां विश्वरूपो महेश्वरः ॥ भक्तानामनुकंपार्थं दर्शनं च यथाश्रुतं ॥३७॥ मुनीनां ब्रुवतां दिव्यमीशानचरितं श्रुभं ॥ कृतवान्या निरूपाणि कथितानि दिवो कसेः ॥३८॥

॥२०॥

अविषयैव वक्ष्येन परचैराग्याभावात् सत्यपि चैराग्ये दुर्दृश्यः आत्मनीव प्रकृतावपि चेतसो लयस्य संभवात् ॥३४॥ एवं निर्विशेषरूपस्य दुर्ज्ञेयत्वमुक्त्वा स विशेषमेवरूपमाह यस्य रूपाण्यनेकानि त्यादिना ॥३५॥ ३६॥ ३७॥ दिवो कसेर्देवैः ॥३८॥